

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Den danske Indkomst- og Formuebeskatning har i Aarenes Løb faaet en Form og et Indhold, som hverken lader sig begrunde ud fra rationelle Finansprincipper eller naturlige erhvervsøkonomiske Hensyn. Formelt har dens Udviklingsgang baaret Tilfældighedens Præg, reelt har den betegnet en tiltagende Vilkaarlighed, et stadig hensynsløse Overgreb fra Statsmagts Side mod Samfundets formuebesiddende Borgere. Denne Beskatning hviler tungt paa Næringslivet, vanskeliggør Kapitalopsparing, hemmer det produktive Initiativ, svækker Købeevnen, formindsker Reallønnen og forøger baade ad direkte og indirekte Veje de høje Leveomkostninger, som det i en Deflationskrise maa være Statsmagts selvfølgelige Maal at søge nedbragt. I sin nuværende Form er Indkomst- og Formueskatten en fra Krigs- og Inflationstidens Højkonjunktur stammende Levning, der langt mere er Udtryk for øjeblikkelige fiskale Bekvemmelighedshensyn end for en velovervejet, metodisk tilrettelagt Finanspolitik.

Det er Befolkningens økonomiske Kræfter, der skal bære Statens Finanspolitik, og af den Grund maa ogsaa Finanspolitikken søge at skaffe Erhvervslevet saa gunstige Arbejdsvilkaar som muligt. Finansledelsen bør orientere sig overfor de vekslende økonomiske Tilstande i Erhvervslevet og indrette sin Beskatningspolitik efter disse. Den Smidighed og Forstaaelse, hvormed dette gøres, er Maalestokken for Finansledelsens Duelighed.

Den nuværende Formuebeskatning i Danmark er den højeste i det civiliserede Europa. Dens Mage findes kun *ekstraordinært i Norge og midlertidigt i det krigshærgede, gældbetyngede Tyskland*. I Forbindelse med den stærkt progressive Arveafgift og de høje Ejendomsskatter virker den som en sikkert rammende Formuekonfiskation, der foraarsager en tiltagende Forarmelse af den Del af Befolkningen, hvis Kapitalkraft betinger Produktionens Vedligeholdelse og Vækst, men som af den herskende Finanspolitik i sti-

gende Grad sættes ud af Stand til at beskæftige Landets Arbejdskraft. Hvis det danske Samfund ikke skal yderligere forarmes eller gøres mere finansielt afhængigt af Udlandet, vil det være nødvendigt dels at lette Skattetrykket paa Erhvervslevet ved en Omlægning fra direkte Skat til Forbrugsbeskatning, dels at imødekomme Erhvervslevets Trang til Driftskapital ved at aabne det Adgang til Kredit i større Omfang og paa lempeligere Vilkaar end opnaaeligt under den Kreditindskrænkning fra Bankernes Side, som hidtil har været Deflationspolitikens virksomste Vaaben. Skal Produktionens legitime Behov for Driftskapital tilfredstilles og Parikronen samtidig økonomisk underbygges, vil en rationel Importpolitik ved Hjælp af Finansafgifter af Varer, der hverken er Produktionsmidler eller Livsfornødenheder, anbefale sig som et naturligt Led i Bestræbelserne for paa den ene Side at opretholde Parikronen og samtidig faa Erhvervslevet i sund og kraftig Virksomhed paa ny. I den herskende Nedgangsperiode med faldende Priser og stagnerende Produktion vil en øget Beskatning af undværlige Forbrugsartikler ikke blive følt som nogen Byrde i Sammenligning med den fra Inflationstiden stammende Indkomst- og Formuebeskatning, der nu trykker Erhvervene i Knæ.

Med Udgangspunkt i disse Grundbetragtninger gaar dette Lovforslag ud paa en rationel Nedsikring af den direkte Skat, særlig Formueskatten, gennem en Ændring af den bestaaende Lov paa Grundlag af de Principper for direkte Beskatning, der er gældende i Sverige, og som der har været i Anvendelse allerede før Krigen.

I Overensstemmelse hermed foreslaas Formuen beskattet ved, at $\frac{1}{60}$ af dens Beløb lægges til den skattepligtige Indkomst, hvorefter den samlede Skat udregnes under eet efter de for Indkomstskatten gældende Regler.

Hvis den samlede Indkomst ikke udgør over 4 pCt. af Formuen, beregnes Skatten af $\frac{1}{60}$ -Tillæget dog ikke fuldt ud, men efter følgende Skala: